

פתח קרוועה הנאמן (רבי שמעון) ואמור, כתוב בפרקsha זו, והקרבַּט אֲשָׁה עַלְהָ לְהָ. ופרקsha, שעולה לאשים. וכך נסמן עוללה לאשה. ועוד פרשוייה, שאין עוללה באה אלא על הרהור הלב.

ונדי, כל הקרבנות לא באים אלא לכפרה. כל קרבן וקרבן על כל איברים של אדם מפני אותו חטא של אותו איבר. על טפות המחה נאמר, (שםות יב) עגמת מצות כי לא חמץ. אם זורק טיפות ראשונות חמץ. קדם שהחמיינו במקום שלא שלו. ועל אלו שהחמיינו וזרק אותן במקום שלא צריך, צריך להביא עליין לחם חמץ, ואוותם לחמי תודה בך הם - מהם חמץ ומהם מצה.

פרום - מצד הדין, וכן בזמנים ואילים ועתודים ועיזים. משום שהם פגוי שור, כלם שחיתתם באפוזן, ובפועל דםם בכללי שרת באפוזן. שחיטה וקבלה זורקה כלם באפוזן, לבסם מדת הדין שבאלה לבית דין מצד הגבורה. בית דין הגדול מצד הגבורה, שם בינה. בית דין הקטן מצד הפלכות. וכל אוותם שופכי דמים למazonה הם מצד הגבורה.

ומה שבארוה עלה שבת בשבתו - ולא בשבת אחרת, משום שעבר יומו בטל קרבנו. שקרבן דינה שבת, ומזריק אש בשבת, משום שהוא אש של קדרשה. שפל אש של קרבנות הוא קדש, ושבת קרש, אחזים זה בנה.

אבל אש של חל אסור לתחז לזה אחיזה בקדש, ומושום זה צונה להם לישראל, (שםות הל) לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת. לאבערא בית דין, דהאי אש דחילן רשותה ולא דחילן רשותה) וחילין דטהרה אסיר לערכא באש קדרשה. כל שגן חילין דטהרה, דאסיר לערכא לעין בקדש. אוף וכי כל קרבניין, אתקראי באש קדש. וכל קרבניין דכל מין, אית בהון

פתח ריעיא מהימנא, (ר"א רבוי שטחו) ואמר, כתיב בפרשṭא דא, והקרבַּט אֲשָׁה עַלְהָ לְיִ. ואוקמו, דעתלה לאשים. ובגין בך סמך עוללה לאשה. ועוד אוקמו, דלית עוללה אתי אלא על הרהור הלב.

ונדי, כל קרבניין לא אתיין, אלא לכפרא. כל קרבנא וקרבנא, על כל אברין דבר נש, בפומ ההוא חטא לדההוא אבר. על טפין דמוחא, (שםות יט) עגנת מצות כי לא חמץ. אי זרייך טפין קדראין, קדם דאחיםינו, באתר דלאו דיליה. ועל אלין דאחיםינו, זרייך לון באתר דלא אצטריך, צריך לאיתאה עליינו לחם חמץ, וAINON לחמי תודה וכי הו, מנהון חמץ, ומנהון מצה.

פרים מסתרא דדין, בכשים ואילים ועתודים ועיזים. בגין דיין אגפי דשור, כלחו שחיתתן באפוזן, ובפועל דמן בכלי שרת באפוזן. שחיטה וקבלה זורקה כלם באפוזן. לבסמא מדת הדין, דאתי לבית דין מסטרא דגבורה. בית דין הגדול מסטרא דגבורה, דטמן בינה. בית דין הקטן, מסטרא דמלכות. וכל אינון שופכי דמים למazonה, אינון מסטרא דגבורה.

ומה דאוקמו, עלה שבת בשבתו ולא בשבת אחרת, בגין דעבר יומו בטל קרבנו. דקרבן דינה שבת, ואדריך אש בשבת, בגין דאייה אשא קדרשה. דכל אש דקרבניין איה קדש, ושבת קדש, אחידן דא ברא.

אבל אש דחול, אסיר לאחדא ליה בקדש, ובגין דאםני לון לישראאל, (שםות יה) לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת. דהאי איהו כלאים טוב ורע. ובשבת דשלטא אילנא דתאי, דלית בית פערובת, (אסיר לאבערא בית דין, דהאי אש דחילן רשותה ולא דחילן רשותה) וחילין דטהרה אסיר לערכא באש קדרשה. כל שגן חילין דטהרה, דאסיר לערכא לעין בקדש. אוף וכי כל קרבניין, אתקראי באש קדש. וכל קרבניין דכל מין, אית בהון שזהו כלאים של טוב ורע. ובשבת ששולט עצ החים, שאין בו מערכת, (אסור להבעיר בו חילין, שאש של חילין של טהרה ולא של חילין של טהרה) וחילין של טהרה אסור לערכא לעין בקדש. כל שגן חילין

הקדושים. טמאה שאסור לעיר אותם בקדשא. אף כד כל קרבנות נקראים בשר קדש, וכל קרבנות של כל מין יש בהם חלין של טהרה, ויש בהם קדש וקדש

וְנוֹסֶד שִׁישׁ הַפָּרֶשׁ בֵּין קָדְשׁ
לְקָדְשׁ, זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (שמות כ)
וְוְהַבְדִילָה הַפְּרִכָתָ לְכֶם בֵין הַקָדְשׁ
וּוּבְנֵן קָדְשׁ הַקָדְשׁים. אֲךָ קָדְשׁ אֲשֶׁר
הַקְרָבָנוּת אַיִלְםָ שְׂוִים. שָׁאַשׁ שֶׁל
אֲגֻבָה מִקְדָשׁ מַאֲשׁ שֶׁל קָדְשׁ
שְׁלָמְטָה, שְׁנָקְרָא אֲשׁ עַצְיָה קָדְשׁ,
אוֹ אֲשׁ בְּשָׂר קָדְשׁ. וְאֲשׁ שֶׁל
קָדְשָׁה יִשְׁבּוּ הַבְדִילָה בֵינוֹ לְבֵין
אֲשׁ שֶׁל הַדָּרוֹת. אֲךָ עַל גַב שְׁבָאַרְוֹ
עַלְיוֹ שְׁמַצּוֹה לְהַבְיאָ מִן הַדָּרוֹת
אֲךָ עַל גַב שִׁישׁ אֲשׁ שֶׁל קָדְשׁ,
שְׁכָל אֶחָד אָרִיךְ לִמְקוֹמוֹ. וּמַשְׁלַח
גִּמְשָׁלִו יִשְׂרָאֵל הַרְאָשׁוֹנִים לְסֹזֶד
זֶה יִשְׂרָאֵל.

ישראלי נמשלו לה. שהר ישראל בכל גנראים מלכים, כמו שברוחו, כל ישראל בני מלכים. אבל ככל שאשר היה עוליים לבית המקדש, כל אחד שורה במקומו כמו שרואוי לו. אף כד כל הקרןנות אינם שווים, שאף על גב שבכלם כתוב קרבן לה, הוא חלק הכל ככל אחד ואחד כמו שרואוי. וסוד זהה נודע בפרי החג, שהוא מקריבים להם ישראל לפניו ה'. אמר המנורה הקדשה, קום רועה נאמן משנתך, שאתמה והאבות נקרים ישבני עפר, שעד כאן היותם משפטלים בתורה באותם ישבו במשנה, שנאמר בפהם על הארץ תישן. וביום חידשה לה. אתם הם (בנוי) את של האבות בכל יום. שבאו מר הרועה הנאמן שמיע ישראל, וחישע) והגית בו יום ולילה. נתמכתת לפני הקדוש ברוך הוא.

חָלֵין דְּתַהֲרָה, וְאִיתָ בְּהֹן (דף רנ"ה ע"א) **קָדֵשׁ וּקְדֻשָּׁה** **הַקָּדְשִׁים.**

ורזא, דאית הפרש בין קדש לקדוש, קדא הוא דכתיב,
(שםות כ) והבדילה הפרטת לכם בין הקדש ובין

קדש הקדשים. אוף הכא אשות דקדבגין, לאו איןון. שווין. דאש של גבורה מקדש מאש קדש דלפתא. דאתקרי אש עאי קדש, או אש בשר קדש. ואשא דקיושא, אית ביה הפרשא לבין אש הדריות. אף על גב דאוקמוה עלייה, המזוחה להביא מן החדריות, אף על גב דעת אש קודשא, דכל חד צריך לאטריה. ומתלא

אמתיילו ישראל קדמאי להאי רזא ישראל.

(ג'א) יִשְׂרָאֵל אַמְתִילוֹ לְחַאי. דָהָא יִשְׂרָאֵל בְבָלֶל) אַתְקְרִירָא מֶלֶכִים
בָמָה דָאָזְקָמוּה, כֵל יִשְׂרָאֵל בְנֵי מֶלֶכִים. אֲבָל כֵד הוּו
עַלְיוֹן לְבִי מַקְדְשָׁא, כֵל חֶד שְׂרִירָא בְאַתְרִירָה, כְדָקָא יְאוֹת
לַיה. אָוֹף הַכִּי כֵל קָרְבָּגְנִין לְאוֹ אַינְיָן שָׁוֹין, דָאָפָעַל גַּב
דְבָכְיָלוּהוּ בְתִיב קָרְבָּנוּ לִי, אַיְהוּ פְלִיגָכְלָא כֵל חֶד וְחֶד
כְדָקָא יְאוֹת. וּרְזָא דָא, אַשְׁתָמֹודָע בְפִרְיָה הַחַג, דָהָוּ קָרְבִּיּוֹן
לָן יִשְׂרָאֵל קָרְםָ יִי.

**אמר בוצינה קדיישא, קום רעיא מהימנא משנעה, דאנט
ואבען ישני עפר אתקרין, דעד בען הויתון
משתדלין באורייתא, באינון ישנים במשנה, דאתמר בהון
על הארץ תישן. וביום הבפורים בהקריבכם מנוחה חדשה
לייהה. אהון איינו (בנ) בבורים דשכינתא, ובעדרין
دلכון, אהיה ATHדשת אצלותין דאבען בכל יומא.
דאוקמוה מاري מתניתין, תפנות בגיד אבות תקנות.
ובקריאת שמע דאמר רעיא מהימנא שמע ישראל,
ואוקמוה כל הקורא קריאת שמע בכל יום, אבלו הוא
מלים (יהושע א) והגית בו יום ולילה.**

ונדי' באלוותין דלכון, בקריאת שמע דלכון, שכינתא
בכורים של השכינה, ובמעשיהם שלכם היא מתחדשת בתוכ
בעל המשנה, תפלה נגד אבות תקנות. ובקראת שמע נ
ופרשונה כל הקורא קראת שמע בכל יום כאלו הוא מקין
ונדי' בתפלות שלם, בקריאת שמע שלכם, השכינה היא